

Ганна Гембаровська (Тернопіль)**УСТИМ ГОЛОДНЮК: ГЕРОЙ НЕБЕСНОЇ СОТНІ ЗІ ЗБАРАЗЬЧИНИ**

20 лютого 2014 р. в середмісті столиці України загинула найбільша кількість осіб – 48. Їх разом з іншими 54 загиблими та смертельно пораненими учасниками мирних протестів упродовж зими 2013–2014 рр. і п'ятьма активістами Майдану, які загинули навесні 2014 року, відстоюючи демократичні цінності та територіальну цілісність України, назвали Героями Небесної Сотні. Події того дня стали кульмінацією Революції Гідності. За неповернення до пострадянської моделі відносин між владою та суспільством, відмову від «багатовекторності» у зовнішньому курсі, утвердження розвитку України як демократичної європейської країни заплачено дуже велику ціну – людські життя.

Одним із тих хто поклав життя за майбутнє своєї Батьківщини став Устим Голоднюк Народився 12 серпня 1994 р. у місті Збараж в сім'ї Ірини та Володимира Голоднюків Був єдиною спільною дитиною. Ім'я синові вибрав батько ще до його народження. «Ім'я Устим перекладається дослівно «справедливий». І це, напевне, що карма. Ім'я вплинуло на нього», – розповідав батько. Протягом 2000–2008 рр. навчався у Збаразькій загальноосвітній школі №2, а з 2008 до 2011 року – у Львівському державному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою імені Героїв Крут.

Устима ще з дитинства захоплювали Збаразький замок, історія рідних місць та України, особливо період козаччини. Після восьми років навчання у збаразькій школі він вирішив поєднати своє життя з армією, вступивши у військовий ліцей. Однак за кілька місяців до завершення курсу його було відраховано за бійку (заступився за товариша). У 2011 році Устим вступив до Відокремленого підрозділу Національного університету біоресурсів та природокористування України «Бережанський агротехнічний інститут» на спеціальність «Енергетика та електротехнічні системи АПК»

Устима запам'ятали цілеспрямованим і мужнім, не скаржився на труднощі, не пив, не палив, був активним у спорті, займався бодібілдингом. Полюбляв читати історичну і філософську літературу. Його улюбленою піснею була «Мій рицарський хрест», а життєвим кредом – «Жити не задля нагод. Достатньо любити і вірити в те, що робиш. Слова підтверджувати справами». Хлопець мріяв увійти до складу міжнародного миротворчого контингенту.

У столицю України Устим приїхав з своєю коханою дівчиною улітку 2013 року, щоб заробити трохи грошей. Після робочих днів вони любили знайомитися з містом та його історією. Щоб закарбувати у пам'яті момент перебування у Києві, Устим сфотографувався біля пішохідного містка на вулиці Інститутській, не передбачивши, що знов у столиці він опиниться менш як за пів року на майдані Незалежності.

Коли 21 листопада 2013 р. дев'ятнадцяти річний Устим Голоднюк побачив перший репортаж про зрив підписання угоди з ЄС і студентський протест у самому центрі столиці, у нього стислися кулаки. Його батько Володимир, колишній міліціонер, казав, що ніколи не бачив у сина такого виразу обличчя. І вже наступного дня хлопець вирушив до Києва. Батько про це дізнався тільки тоді, коли син не приїхав додому на вихідні. Він намагався повернути сина додому, вмовляв по телефону. Але Устим твердо стояв на своєму: «ти теж не питав батьків, коли в 1990 році голодував на Майдані в Києві». Увечері 23 листопада Устим був вже на Майдані. У студентському таборі хлопець став начальником служби охорони. Під час розгону в ніч на 30 листопада він стояв у першій лінії оборони і намагався не пускати Беркут на стелу. Разом з

хлопцями Устим зробив кордон, яким з оточення Беркуту вийшли дівчата. Залишаючись на місці до останнього, від ударів кийками він отримав поранення в голову. В результаті йому наклали 12 швів.

Після цього випадку рідні та друзі на силу вмовили його повернутися до рідного Збаража. Але вдома він перебував лише 2 дні – уже 3 грудня 2013 р. знову був у строю. Він став бійцем 38-ї сотні Самооборони Майдану. Його можна було впізнати за блакитною каскою ООН, яку, як казав хлопець, мала стати його оберегом. Широко розійшовся його вислів «Небо падає» – так Устим домовився з побратимами повідомляти один одного про небезпеку. У середині грудня він знову приїхав у Збараж, але цього разу, щоб скласти сесію. І зразу ж повернувся на Майдан.

У січні він приїхав до рідного міста на 1 день – 19-го, але дізнавшись про те, що на вулиці Михайла Грушевського почалися бої, він домчав до Києва за 6 годин. Щоночі був у перших рядах на барикадах. Відсипався вдень, у години тиші та перемир'я. 18 лютого разом із побратимами зі своєї сотні Устим брав участь у «мирному наступі» – ході до Верховної Ради. Близько 14-ї години в Маріїнському парку почалися сутички. В один із момент Устим опинився сам на сам із силовиками далеко попереду побратимів. Беркутівці напали на хлопця, але група самооборонців підбігла на допомогу, того разу врятувавши Устимові життя. Він розповідав друзям про цю ситуацію, що в якийсь момент він озирнувся довкола і не побачив нікого поблизу. Подруга Вяткіна ділилася спогадами, що вперше бачила, як у хлопця по обличчі текли сльози. Зранку 20 лютого близько дев'ятої години силовики, які до того тримали Майдан в облозі мало не півтори доби почали відступати вгору вулицею Інститутською. Устим у своїй блакитній касці, тримаючи в одній руці щит, а в другій – бинт, побіг, помагати пораненим. Приблизно в цей час хлопцю подзвонив батько. «Пап, не хвилюйся! У мене є чарівна ООНівська каска, і зі мною нічого не станеться», – почув він у слухавку. Об 11-й вони мали зустрітися, щоб їхати додому. Але не склалося. Куля снайпера влучила Устимові в голову. За розповідями очевидців, смертельне поранення він отримав, коли намагався відтягнути пораненого.

Устима Голоднюка поховали у рідному Збаражі. За громадянську мужність, патріотизм, героїчне обстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння українському народу, виявлені під час Революції Гідності, Указом Президента України № 890/2014 від 21 листопада 2014 р. Устимові Голоднюку присвоєно звання “Герой України” з удостоєнням ордена “Золота Зірка” (посмертно).

Це історія героя, який пішов на самопожертву заради майбутнього своєї батьківщини. Устим був відданим Україні та Збаражчині, він приклад для тисяч земляків, світла пам'ять про нього назавжди залишається в наших серцях. Він взірець мужності для дітей у рідній школі, мешканців рідного міста та всіх співвітчизників. Кожне покоління бореться за свою незалежність. Доки громадяни готові відстоювати національні інтереси, держава існуватиме.